Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B** **EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 265/2010**

av den 25 mars 2010

om ändring av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet och av förordning (EG) nr 562/2006 vad gäller rörlighet för personer med visering för längre vistelse

(EUT L 85, 31.3.2010, s. 1)

Ändrad genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►**M1**	Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 av den 9 mars 2016	L 77	1	23.3.2016

▼B

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 265/2010

av den 25 mars 2010

om ändring av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet och av förordning (EG) nr 562/2006 vad gäller rörlighet för personer med visering för längre vistelse

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 77.2 b och c och 79.2 a,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

I enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ([1]), och

av följande skäl:

(1) Konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna ([2]) (Schengenkonventionen) fastställer regler för visering för längre vistelse, enligt vilka innehavare av sådana viseringar har rätt att transitera genom medlemsstaternas territorium. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 562/2006 av den 15 mars 2006 om en gemenskapskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna) ([3]) fastställer villkoren för tredjelandsmedborgares inresa. För att underlätta rörelsefriheten för tredjelandsmedborgare som innehar nationella viseringar för längre vistelse inom medlemsstater som tillämpar Schengenregelverket fullt ut (Schengenområdet) bör ytterligare åtgärder vidtas.

(2) Medlemsstaterna bör i god tid ersätta viseringar för längre vistelse med uppehållstillstånd efter att tredjelandsmedborgare som vistas lagligt på grundval av en visering för längre vistelse har rest in på deras territorium, så att de kan resa till andra medlemsstater under sin vistelse eller transitera genom de andra medlemsstaternas territorium när de återvänder till sitt hemland. Allt oftare, efter tredjelandsmedborgares inresa på deras territorium, ersätter medlemsstater emellertid inte viseringar för längre vistelse med uppehållstillstånd eller ersätter dem först efter betydande dröjsmål. För tredjelandsmedborgare som vistas lagligt i en medlemsstat på grundval av en visering för längre vistelse har denna rättsliga och praktiska situation betydande negativa konsekvenser när det gäller den fria rörligheten.

(3) För att avhjälpa problemen för tredjelandsmedborgare som vistas i en medlemsstat på grundval av en visering för längre vistelse bör denna förordning utvidga principen om likvärdighet mellan

([1]) Europaparlamentets ståndpunkt av den 9 mars 2010 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 22 mars 2010.
([2]) EGT L 239, 22.9.2000, s. 19.
([3]) EUT L 105, 13.4.2006, s. 1.

▼B

uppehållstillstånd och viseringar för kortare vistelse som utfärdats av medlemsstater som tillämpar Schengenregelverket fullt ut till att även omfatta viseringar för längre vistelse. En visering för längre vistelse bör därmed fungera på samma sätt som ett uppehållstillstånd när det gäller innehavarens fria rörlighet i Schengenområdet.

(4) En tredjelandsmedborgare med en visering för längre vistelse som utfärdats av en medlemsstat bör därför ha rätt att resa till de andra medlemsstaterna under tre månader under en sexmånadersperiod på samma villkor som en innehavare av ett uppehållstillstånd. Denna förordning påverkar inte reglerna för utfärdande av viseringar för längre vistelse.

(5) I linje med medlemsstaternas nuvarande praxis fastställer denna förordning att medlemsstaterna är skyldiga att utfärda viseringar för längre vistelse enligt den modell som föreskrivs i rådets förordning (EG) nr 1683/95 ([1]).

(6) Reglerna om att en medlemsstat, om den vid handläggning av en ansökan om uppehållstillstånd finner att den sökande är registrerad på en spärrlista, ska göra en sökning i Schengens informationssystem och rådfråga de andra medlemsstaterna bör även gälla vid handläggning av ansökningar om visering för längre vistelse. Därmed bör inte den fria rörlighet inom de andra medlemsstaterna som innehavare av visering för längre vistelse skulle komma i åtnjutande av medföra någon ytterligare säkerhetsrisk för medlemsstaterna.

(7) Schengenkonventionen och förordning (EG) nr 562/2006 bör ändras i enlighet med detta.

(8) Denna förordning har inte till syfte att minska medlemsstaternas benägenhet att utfärda uppehållstillstånd, och den bör inte påverka medlemsstaternas skyldighet enligt andra unionsinstrument att utfärda uppehållstillstånd för vissa kategorier av tredjelandsmedborgare, särskilt direktiv 2005/71/EG ([2]), direktiv 2004/114/EG ([3]), direktiv 2004/38/EG ([4]), direktiv 2003/109/EG ([5]) och direktiv 2003/86/EG ([6]).

(9) I enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna ([7]) bör tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i en medlemsstat men innehar ett giltigt uppehållstillstånd eller något annat tillstånd som ger rätt till vistelse

([1]) EGT L 164, 14.7.1995, s. 1.
([2]) Rådets direktiv 2005/71/EG av den 12 oktober 2005 om ett särskilt förfarande för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse i forskningssyfte (EUT L 289, 3.11.2005, s. 15).
([3]) Rådets direktiv 2004/114/EG av den 13 december 2004 om villkoren för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för studier, elevutbyte, oavlönad yrkesutbildning eller volontärarbete (EUT L 375, 23.12.2004, s. 12).
([4]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (EUT L 158, 30.4.2004, s. 77, rättad version i EUT L 229, 29.6.2004, s. 35).
([5]) Rådets direktiv 2003/109/EG av den 25 november 2003 om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning (EUT L 16, 23.1.2004, s. 44).
([6]) Rådets direktiv 2003/86/EG av den 22 september 2003 om rätt till familjeåterförening (EUT L 251, 3.10.2003, s. 12).
([7]) EUT L 348, 24.12.2008, s. 98.

▼B

vilket utfärdats av en annan medlemsstat, till exempel en visering för längre vistelse, vara tvungna att ofördröjligen bege sig till den medlemsstatens territorium.

(10) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att fastställa regler för fri rörlighet för innehavare av visering för längre vistelse, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och därför på grund av dess omfattning och verkningar bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

(11) Denna förordning respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Den bör tillämpas i enlighet med medlemsstaternas skyldigheter i fråga om internationellt skydd och principen om ”non-refoulement”.

(12) När det gäller Island och Norge utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ([1]), en utveckling av bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtalet ([2]).

(13) När det gäller Schweiz utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ([3]), en utveckling av bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B och 1.C i beslut 1999/437/EG, jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG ([4]).

(14) När det gäller Liechtenstein utgör denna förordning, i enlighet med protokollet som undertecknades av Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, en utveckling av bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B och 1.C i beslut 1999/437/EG, jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/261/EG ([5]).

(15) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i

([1]) EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.
([2]) EGT L 176, 10.7.1999, s. 31.
([3]) EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.
([4]) EUT L 53, 27.2.2008, s. 1.
([5]) EUT L 83, 26.3.2008, s. 3.

▼B

antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark. Eftersom denna förordning är en utveckling av Schengenregelverket ska Danmark, i enlighet med artikel 4 i det protokollet, inom sex månader efter det att rådet har beslutat om denna förordning besluta huruvida landet ska genomföra den i sin nationella lagstiftning.

(16) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Förenade kungariket inte deltar i enlighet med rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om en begäran från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket ([1]); Förenade kungariket deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket.

(17) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket ([2]); Irland deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland.

(18) När det gäller Cypern utgör denna förordning en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 3.2 i 2003 års anslutningsakt.

(19) Denna förordning utgör en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 4.2 i 2005 års anslutningsakt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE:

Artikel 1

Schengenkonventionen ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 18 ska ersättas med följande:

”Artikel 18

1. Viseringar för vistelser som överstiger tre månader (viseringar för längre vistelse) ska vara nationella viseringar utfärdade av någon av medlemsstaterna i enlighet med dess nationella lagstiftning eller unionslagstiftningen. En sådan visering ska utfärdas enligt den modell för viseringar som fastställs i rådets förordning (EG) nr 1683/95 (*); fältet där typen av visering anges ska innehålla bokstaven ’D’. Uppgifterna i viseringen ska ifyllas i enlighet med relevanta bestämmelser i bilaga VII till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex) (**).

([1]) EGT L 131, 1.6.2000, s. 43.
([2]) EGT L 64, 7.3.2002, s. 20.

▼B

2. Viseringar för längre vistelse ska ha en giltighetstid på högst ett år. Om en medlemsstat låter en utlänning stanna i över ett år ska viseringen för längre vistelse ersättas med ett uppehållstillstånd innan dess giltighetstid gått ut.

_____

(*) EGT L 164, 14.7.1995, s. 1.
(**) EUT L 243, 15.9.2009, s. 1.”

2. Artikel 21 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Utlänningar med av någon medlemsstat utfärdat giltigt uppehållstillstånd får, på grundval av detta tillstånd och en giltig resehandling, röra sig fritt under högst tre månader under en sexmånadersperiod inom övriga medlemsstaters territorier, förutsatt att de uppfyller de inresevillkor som avses i artikel 5.1 a, c och e i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 562/2006 av den 15 mars 2006 om en gemenskapskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna) (*) och inte finns registrerade på den berörda medlemsstatens spärrlista.

_____

(*) EUT L 105, 13.4.2006, s. 1.”

b) Följande punkt ska införas efter punkt 2:

”2a. Rätten till fri rörlighet som avses i punkt 1 ska även gälla utlänningar med en giltig visering för längre vistelse som utfärdats av någon av medlemsstaterna i enlighet med artikel 18.”

3. Artikel 25 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. När en medlemsstat ska besluta om utfärdande av uppehållstillstånd ska den systematiskt genomföra en sökning i Schengens informationssystem. När en medlemsstat ska besluta om utfärdande av uppehållstillstånd för en utlänning som registrerats på en spärrlista ska den först rådfråga den medlemsstat som verkställt registreringen, varvid hänsyn ska tas till denna medlemsstats intressen; uppehållstillstånd får endast beviljas i särskilda fall, i synnerhet av humanitära skäl eller på grund av internationella förpliktelser.

Om uppehållstillstånd beviljas ska den medlemsstat som ansvarar för registreringen återkalla registreringen, men får dock låta registrera den berörda utlänningen på sin nationella spärrlista.”

b) Följande punkt ska införas efter punkt 1:

”1a. Innan en utlänning registreras på en spärrlista enligt vad som föreskrivs i artikel 96 ska medlemsstaterna kontrollera sina nationella register över utfärdade viseringar för längre vistelse och uppehållstillstånd.”

▼B

c) Följande punkt ska läggas till:

”3. Punkterna 1 och 2 ska även tillämpas på viseringar för längre vistelse.”

▼M1

———————

▼B

Artikel 3

Denna förordning ska inte påverka medlemsstaternas skyldighet att utfärda uppehållstillstånd till tredjelandsmedborgare i enlighet med andra unionsinstrument.

Artikel 4

Kommissionen och medlemsstaterna ska underrätta de berörda tredjelandsmedborgarna om denna förordning på ett fullständigt och korrekt sätt.

Artikel 5

Senast den 5 april 2012 ska kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av denna förordning. Rapporten ska i förekommande fall åtföljas av ett förslag till ändring av denna förordning.

Artikel 6

Denna förordning träder i kraft den 5 april 2010.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.